

"Danstereu"

Det halvgentlige Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika... DANISH LUTH. PUBL. HOUSE.

Redaktør: A. M. Andersen. Alle Brev og til "Danstereu" sendes til: Danstereu, Blair, Neb.

Entered at Blair Postoffice as second class matter. Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Redaktionen bedes man tilføje det bedst mulige Beskrivelse.

Naar Paaske kommer sig til Folk, der arbejder i Bladet, enten for at høre hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede...

Der fortælles, at Guvernør Brown i Georgia har benaadet 22 Mand, som var kendt skyldige i at have skaffe ham ulovlige Stemmer.

"Si byder de 1200 nye Abonnementer velkommen, skriver 'The Lutheran', maa de blot vedblive at læse Bladet...

"The Presbyterian Banner" Publiceres en Række Artikler om "Kirkenes Forening".

Spiritualismen. Sekretæren for "Metropolitan Physical Society" i New York modtog et Brev fra Prof. William James...

Phillips Brooks om Bibelens Inspiration. I en Tale for teol. Studenter i Mt. Hermon, Mass., 1886 sagde han: "Den Teori, som nu er saa populær, at Ordene i Skriften er inspirerede, er opfundet som en Redegørelse for de antagne Fejl i Bibelen..."

Det er en Rædselgørelse, at de Afnit, som Menneker er faa tilhøjelses til at mene om, at de ikke er inspirerede, netop er dem, der har faaet Jesu Kristi Sanction i det nye Testamente.

Det er en Rædselgørelse, at vi her i Amerika ikke lader nær faa meget af Mangel paa almindelig Oplysning som af Mangel paa Kristendom.

tror Kristus, men ikke disse Ting. Intet Menneker med en Fingertod fuld af Sjærne vil gøre det."

En ung Mand, som nylig blev præsteviet i New York, bad om at blive tilladt at have sin egen Grundstue angaaende nogle Grundstueordomme i den Kirkeafdeling, hvis Præstefab han søgte at indtræde i.

Der er næppe lyse Udgifter for Dahlmans Balg til Guvernør i Neb. "The Nebraska State Capital" leverer faa graverende Afsløringer af Dahlmans Jærd fra den Tid, da han var Sherif i Dawes County for 12 Aar siden...

Bore højere Skoler.

Amerikanske Rigmænd har sat Verden et paafølnelsesværdigt Eksempel ved deres rundhaandede Gaver til højere Skoler og Videnskabens Fremme.

I Fjor tilfældet der Chicago Universitet \$1,899,755; Columbia Universitet \$2,207,501; Cornell \$1,417,304 og Harvard og Yale fik lignende Summer.

Og, som vi meddelte i Fredags, har John D. Rockefeller nylig skænket Rockefeller Institut for medicinsk Uerfølgelse (medical research) \$3,820,000.

At lig finanziel Støtte i høj Grad giver en Anstalt Evne til at løse sin Opgave, det indrer enhver, som fortiaar sig paa Skolevirkomhed.

Disse vældige Bidrag til amerikanske Universiteter, og derigenem til Oplysningens Fremme, har man lagt Mærke til ovre paa den anden Side Havet.

De har vakt i det mindste Tyslands Opmærksomhed og maaste dets Misundelse.

Men det mangler jo de mange og rundhaandede Millionærer. Og hvad gør man saa?

Jo, det berettes fra paalidelig Kilde, at det er lykkes Keiser Wilhelm at samle \$2,500,000 til Universitetet i Berlin.

Disse store Universiteter og Videnskabens Anstalter har deres store Betydning.

Selv om Videnskabens misbruges af mange, og meget udgives for Videnskab, som ikke er det, faa kommer den virkelige Videnskab Mennekeslægten til gode i mangfoldige Retninger.

Og al virkelig Videnskab skal ogsaa nok til lyende og idel komme til at tjene Sandheden.

Derfor maa det ogsaa paastaaes, at Mænd som Rockefeller, Carnegie, Vanderbilt og andre giver Penge til gode Anstalter i Stedet for at lægge dem paa Ristebunden.

Men ogsaa vor Opmærksomhed har Millionærerne til de store Universiteter vakt.

Ikke saa, at vi misunder Universiteterne den Støtte, de faar fra de store Pengemagere. Lad dem gøre deres Verning.

Men vi har ogsaa Skoler, der trænger til Støtte saa godt som nogen.

Og vi behøver slet ikke at klø os bag Fret efter Bidrag fra de amerikanske Millionærer.

Der er en Rædselgørelse, at de Afnit, som Menneker er faa tilhøjelses til at mene om, at de ikke er inspirerede, netop er dem, der har faaet Jesu Kristi Sanction i det nye Testamente.

Mange af vore fremragende Optrædere og fædrelandskærlige Mænd i Mangel af Kristendommen i vort Skolestyrum.

Og den samme Mangel klæber ved de store Anstalter, som Millionærerne understyrtter.

Der kan vel endog anses som Regel, at baade Lederne for og Understyrtterne af vore største Universiteter er vantro Menneker.

De betragter Videnskab, den Videnskab, der opnaas ved "Research", som det hele.

Men den højeste Videnskab, Videnskab om Mennekeslægten, de Ulykke og Bøjsked for Tid og Evighed, den overer de.

Ser er det, Kirkeskolerne i Amerika, vore højere Skoler iberegnet, maa træde til.

Amerikas Fremtidshaab kan ikke bygges paa de højere, kristendomsløse Universiteter.

Derfor er det af ulige større Betydning, at Kirkeskolerne bliver understyrttet og sat i Stand til at udfolde en rig Virksomhed.

Men hvem skal støtte dem? Millionærerne bliver det sikkert ikke. Hvem saa?

Jo, vi behøver slet ikke hvert Amerika's Millionærers eller den danske Rigsdags Støtte.

Der er Rigmænd nok blandt Danst-Amerikanerne til at støtte vore Skoler, — ogsaa blandt vort danske Kirkesfolk.

Det mangler maaste bare, at de faar Syn for denne Sags umaadelig store Betydning — for Mangel paa Willie kan vi da ikke være beføndt at tale om.

Og for øvrigt kan vi jo faa lære af Keiser Wilhelm — "samle" samle større og mindre Summer, saa det bliver til en stor Sum.

Det Maal, vi for Tiden har sat os, at samle en Jubilæumsgave paa \$25,000, det ligger slet ikke saa højt.

Der er utvivlsomt langt over 25 Mand inden for vor Kirkes Grænser, som kunde give hver \$1,000 uden at føle det stort.

Men saa er der jo saa mange andre, der kan og vil være glade ved at give langt mindre Summer.

Venner, det er paa Tids at skænke denne Sags umaadelige Betydning vor Opmærksomhed og vor Kærlighed.

Siden Edinburgh-Konferencens Dage er Spørgsmaalet om Samarbejde mellem enkelte Missioner ude paa Missionsmarken bleven jærlig brændende.

Den af Missionerne i Peking — Londonmissionen, American Board, de amerikanske Presbyterianere, de amerikanske Metodister og unge Mænds kristelige Forening — har iflg. "Ar. Dgbl." dannet en evangelisk Forening, der jærlig har sat sig som Maal at naa de Lag af Befolkningen, der er særlig uberørt af Evangeliet.

Man har begyndt at foranstalte en Række Møder ved forskellige af de store "Tempel-Marked", der holdes i og rundt om Peking, og besægt af Titusinder af Menneker samt ligeledes søgt at naa nogle af de Tusinder af Pilgrimme som foretager deres aarlige Balsfart til et af de jærlig besøgte Tempel i Provinsen.

Resultaterne, man har naaet ved saaledes at gaa Haand i Haand med hinanden, har allerede været meget opmuntrende.

Teltet, man havde rejst, der indeholdt 200 Sidspladser, var hver Dag fyldt af en stille og opmærksom Tilhørsfare.

Et Tidernes Teg.

Paa samme Tid, som den kristne Menighed søger Evangeliet ud til Osten med en Kraft som aldrig før, drager Ostens Hedenfolk ind i Vestens Stormbyer.

ser man sig altsaa i det 20. Aarhundrede en Tilflugt i Indierne og Berbernes Religion.

For kort Tid siden fandt der endog i Zarathustra-Samfundet en Bielef Steed efter Mazdayan-Kitus (d. v. s. den store Kæfters Ranter), hvorved man fulgte alle de gamle symbolske Ceremonier.

Evangeliet i Korea

Japan har ved sin Annektion af "Chosen" (Korea) med eet Slag lagt 10 Millioner Indbyggere til Keiserriets Folkemængde.

Hvilket følger Annektionen vil faa for Missionsvirkomheden, er endnu ikke til at forudse.

Der kan være Grund til at frygte for, at den nye Herre vil se med Mistænksomhed paa dem, der vil gøre Forsøg paa at opdrage og rejse hans Slaver.

Ganske vist har Japan hidtil ikke direkte langt Hindringer i Bejen for kristne Missionærer i Korea, men Japanernes Overmod har ofte vanskeliggjort Arbejdet.

Men der er Grund til at tro, at ogsaa denne nye Trængsel vil aabne Sjælene i "Morgenstilsdens Land" for Evangeliet, og at den religiøse Frihed vil være ved.

I Juni 1909 var der — ifølge "Misj. Rev." — i Korea ca. 42,000 Medlemmer af den protestantiske Kirke, samt ca. 50,000, der forbedes til Daab.

Der findes kun ca. 300 fremmede Missionærer. Missionsarbejdet gøres for største Delen af koreanske Lærere og Evangelister, der dels er frivillige Arbejdere, dels understøttes af den koreanske Kirke.

Man hører undertiden herhjemme den taabelige Ide fremsat, at man skal vente med at sende Missionærer ud, til ens eget Land er bleven helt gennemkristnet.

De unge koreanske Kristne har en bedre Fortaaelse af Guds Plaaner. Forrige Aar fandte de koreanske Presbyterianske selv en Missionær til Mandchuriet, og ved Metodisternes Konference for nylig i Peking fandt man — den nu, der er kendt fra "Fra Forsøktampen" — beslattede koreanerne at sende en Missionær til Kina.

Naar en Koreaner er bleven ført til Kristus, søger han straks som Andreas og Philip at føre andre til ham. "Ar. Dgbl."

En Kirkeret.

Såfremt er forbi og Træthed er overstaaet. Vi Farmere har igen lidt Tid til at læse og skrive. Jeg maa derfor igen i Lag med det omtalte Emne, "en Kirkeret"; thi der er endnu noget ved den Sag, som jeg ikke ret kan forstaa, og jeg er heller ikke helt tilfreds med Julius Borcks Svar forleden i "Danstereu". Men hvorom alting er, saa er jeg dog Hr. Borck taknemmelig for hans berevillige Svar; men undskyld, at jeg fremdeles gør et Par Bemærkninger til samme.

Det synes nemlig at fremgaa af Hr. Borcks Artikel, at han for en Del undervurderer Kredsforsamlingens Arbejde i saadanne Tilfælde, hvor der er optaaet Løstmaal i en Menighed.

Er det dog ikke Tilfældet, at man til Kredsforsamling vælger den dygtigste Mand blandt Kredens Præster? Hvis saa er, burde han jo dog være den Mand, der jærlig er i Stand til at undersøge og dømme i saadanne Sager, som mulig maatte opkomme i Kredens Menigheder.

Fremdeles mener jeg, at naar et Menighedsmedlem af en eller anden Grund er udtraadt eller udelukket af Menigheden, saa har en saadan tabt sin Ret til at forde en Kirkeret og i det hele taget til at blive hørt. Jeg mener, at han ingen som helst Ret til at forlange en Undersøgelse af Kredsforsamlingen eller af Samfundets Kirkeraad simpelt hen af den Grund, at han er uden for Menigheden. Den, der er udelukket, staar jo over for Menigheden som en Gædding og Tolder, saaledes staar der da frekvent, i Mattthæus 18.

Jeg mener endvidere, at en Kirkeret er en aldeles overflødig Institution i en Kirke, og vort Samfund er vel da en Kirke; men

kan Hr. Borck overbevise mig om det modsatte, saa vil jeg være ham meget taknemmelig. Dog, jeg lader mig kun overbevise af Guds Ord eller klare Grunde, men hidtil er jeg ikke bleven rokket i min Mening den Sag betærfende.

R. S. B. in d.

Koojevælt om Missionen i Afrika.

I Augustheftet af "Scribner's Magazine" imødegaar Koojevælt den Kritik, der fra visse Sider er rejst mod Missionærernes Arbejde, og udtaler bl. a.:

"De, der rædlerer over og ser fæst til Missionsarbejdet i Afrika, og som indskrænker sig til at paapege de sjelfert altfor talrige Fejlsag, Missionærerne har begaaet, og de ombendes lave Standpunkt, vilde gøre rettest i at regne med, at selv om det Uds, disse sidder er første til, er sjaagt og dunkelt, har dette Uds dog i det mindste fordrevet et Mærke, der ikke kunde være tykkere.

Saa snart de indpødtte Africaneres Religioner — i Virkeligheden har ingen af disse indtil nu udviklet nogen Moral — kommer ud over det mest primitive Standpunkt, særlig i Midt- og Vest-Afrika, giver de sig Udtryk i usigelig Grusomhed og Umoralitet.

Selv den mest fuldkomne Kristendom er her et umaadeligt Fremstød.

Spor Folket, som i Uganda, er intelligent, og Missionærerne forener Midtærbed og praktisk Sans, er Resultatet forbausende."

Brev fra Japan.

XIV.

Egentlig havde jeg mest lyst til at skrive noget om en frugtelig Overfømmelse, som vi lige har gennemlevet og været midt i, men det er bleven lagt hen til mig at skrive noget om vor

Pinsefest.

Det er jo rigtig nok nu saa længe efter at det kun bliver nogle Minder fra den; men jeg vilde gerne omtale vore nye Medlemmer, saa I med mere Interesse kunde frembære dem i Forsønnen.

Der var sels som havde faaet fuld Daabsberedelse og hjerteligt ønskede at blive optagne, men kun Galodelen fik det bragt til Udførelse.

Mrs. Eguchi er fuldt ud overbevist om hendes Trang til en Præst, men hendes Mand er bange for at hun maaste skilte sig fra mig for meget at gøre med kvinder af en Klasse lidt lavere end hendes egen om hun blev døbt. Han er selv "Kristen" af den Slags, som vi desværre finder ikke saa faa af nu om Stunder. Før var de nærmest at finde i Godestyningen, men de er ikke længere ubelukkede der. De holder paa, at Kristendommen er ret god, men det er der ogsaa meget af de gamle Religioner der er, og at tro nogen af dem helt igennem, vilde ikke passe sig for et moderne Menneker; man maa tage det bedste af alle, hvad et 20. Aarhundredes Menneker følsøglig er fuldt ud dygtig til.

De har nu dannet en Kirke i Toho, hvor Kristus ikke tilbedes (moderne Menneker behøver ikke), men ares sammen med Konfucius, Buddha og de gamle japanske Gøtter. (Som det almindelige Folk anser for at være Guder og tilbeder som saadanne.) At de har afslaaet Daaben er jo kun hvad man kunde vente.

Deres Leder er en dygtig Mand. Det var jeg tilbragte i Toho (1898—99) var han en varm, virksom, evangelisk Vælfølsøprædikanter, som jeg flere Gange hørte. Saadan kan en Stjerne falde og slufkes; men den der desværre dragede andre med sig; iblandt dem en Eguchi, der tidligere har været en sand Kristen, og nu er han med til at hindre sin egen Sustru i at blive døbt. Naaben har han i alt forbudt hende.

Det er samme Kændering der har kastet Skuggen over en anden af vore Daabskandidater, Mrs. Ishibashi. Hendes Mand har været

alvorslig paavirket. En Aften, vi havde Møde i Rameyamas Gjern havde jeg talt om det uombenede Mennekes Afmagt til at gøre selv det, som alvorlige Menneker ansaa for at være ret og godt end lige til at oplyde Guds Skab."

Jeg brugte den værfulde ved Vedheda Dam som et slaende Billede paa Mennekesledden; han udrød den Aften paa en rolig men dybtfølst Maade: "Ja, den Mand, afmægtig i 38 Aar, er jeg". Saa kom han regelmæssig med til Møderne i lang Tid, men — jo, han fik fat i et Blad fra Toho, "Bejen" hed det, det løb godt, let skrevet bar det og det tilfaldt det stolte Hjerte, "Bejen" var ikke Kristus og ydmyg Annæmmelse af ham, men de gode Kræfter i ens eget Hjerte og en mandig Beslutning om at udvikle dem ved Hjelpe af Buddha, Konfucius, de gamle Japanners eller Kristi Lære; "Bejen" er Orga; net for overnævnte Kirke; nu prøver han den Vej, saa han har ikke Brug for os eller vor gamle Bog, og hans Sustru maa rette sig efter ham, skønt det var hende en meget bitter Skuffelse ikke at blive døbt nu.

En Rædselgørelse.

Den tredie var en ung Pige, der i godt et Aars Tid har lært Evangelium hos sin Sustru, og dermed som til Kirken. Ser sagde Faderen nej! Han har stiftet store tre Gange med regelmæssig 10 Aars Føllemrum.

Tre blev døbt.

Af dem var den første en Veninde af den sidst omtalte, de fulgtes ad, da de kom og bad om engelsk Undervisning og har fulgtes ad siden indtil nu, da Faderen holdt den ene tilbage. Den døptes Navn er Mori, hun er fra en større Landsby en lille halv Enes Mil Nord for Kurume.

Den anden var ret en af vore egne. Der har sikkert før fortalt, hvor den Dyens Vicepostmester bragte to imaa Værn til vort eget Hjem lige kort efter, at vi kom til Kurume; de har været regelmæssige i Søndagskolen i alle de Aar. Den døptes af dem, Broderen, blev døbt for 3 Aar siden og har været en ivrig Kristen og Arbejder siden; nu blev Søsteren døbt. Lad mig fortælle her med det samme, at de nu har ugentlige Møder i deres Hjem for deres Forældres Skyld; de er i det mindste velvillige Høyrere.

Deres Navn er Anadom, der frit kan overføres "Spiritrigdom" (Kina, eller Jne, er de unge Misplanter, før de bliver omplantede, de er altsaa lidt mere end Spirer).

Den tredie er en af Anadomis Kammerater i Handelskolen, og den tredie iblandt hans Kammerater der er bleven døbt; vi fik først med den Familie at gøre ved at min Sustru underviste en af Døtrene i udenlandsk Syning; hun er endnu ikke bleven Kristen, men Broderen i Betvivle vantes, saa han vilde følge sin Kammerat hen at høre og den ene Gang blev til mange. Allerede i længere Tid havde det været klart hvem han tjente og tilhørte.

Men Pinsefest havde vi, hvad vi endnu ikke har haft her i Kurume; vi havde

Konfirmation.

Det var ganske vist kun en Mand, men det er nok muligt at det bliver af Betydning for ikke saa fære flere end ham selv.

Manden var Regeringsadvokat (prosecuting attorney) Zwakura (Kijephus). 16 Aar gammel blev han Kristen af Overbevisning og blev døbt efter en meget mangelfuld Forberedelse, da han levede langt fra Missionær og Kirke.

Saa kom han til Toho og begyndte at drive med Strømmen; vantro i den Fortand, at han tvivlede om Guds Tilværelse eller Kristendommens Sandhed, det blev han aldrig, men troende, saa han vilde i Søndagsforløbets Maade og fulgte Kændens Vejledning, det var han heller ikke; men nu — nærmest gennem sin Sustru, der blev døbt i Fjor Efteraar, og ved Pastor Jonemuras ugentlige Besøg — var han kommen paa det rene med, at den døde Kundskabstrø aldeles ikke gavned ham, men mere end det, en sand Tro synes at bo i ham nu, og saa vilde han optages; vi kunde vist have optaget ham